

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Η ΜΑΓΕΙΣ ΤΩΝ ΙΘΑΓΕΝΩΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙΓΚΟΡ

Ο παραδεδεξότατος δόκτωρ του Πέρ-Ζεντίλ. Πέσε στείχεται μιὰ ἰθαγενής. Ἡ περιπέτεια τοῦ γιατροῦ Βερνόν μέσα στὴ ζουγκλά. Μέσα στὰ τρομαχτικὰ τέλματα τοῦ Περιγκόρ. Ἡ ἀνατριχιαστικὴ θυσία στοὺς κροκοδείλους. Μιά ἐφιαλτικὴ ἐπίδειξις τῶν μάγων. Τὰ φαντάσματα. Ἡ ἱεροτελεστία τοῦ θανάτου τους. Ἡ σκοτωμένες γυναῖκες ποὺ ξανάζησαν, κλπ.

ΡΙΣΚΟΜΟΥΝ στὸ Πέρ-Ζεντίλ, στὴν καρδιά τῆς ἀφρικανικῆς ζουγκλάς. Ὁ κίτρινο-πυρετός μ' εἶχε ἀναγκάσει νὰ μείνω δέκα μέρες ξαπλωμένος ἀκίνητος πάνω σ' ἓνα κρεβάτι ἐκστρατείας. Ὁ γιατρός τοῦ πέμπτου λόχου τοῦ ἀποικιακοῦ στρατοῦ προσπαθοῦσε νὰ με σώσει ἀπὸ τὸ θάνατο. Ἦταν ἓνας λιγομίλητος ἄνδρας ποὺ δὲν χαμογελοῦσε ποτὲ καὶ ποὺ κάποτε ἀδιόκοπα τὴν πίπα του. Δὲν τὸν τρώμαζε κ' ἡ πιὸ ἐπικίνδυνη ἐγχείρησις κι' ἔκοβε τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τῶν πληγωμένων μαύρων μετὰ τὴν παραμικρὴ ἀφορμὴ. Δὲν διατάζαν νὰ σὰς δμολογήσω

ὄτι τὸν φοβόμουν. Ἐνα ἄρθρο δαστοῦ ποὺ εἶχε παιὰ ὑποχωρήσει ὁ πυρετός μου καὶ τὸν εἶδα ὅτι εἶχε διαθέσει γιὰ νὰ συζητήσωμαι, ἀπέφρασα νὰ λίσω τὸ μυστήριό αὐτῆς τῆς παρόξενης μονίας του.

—Δόκτωρ Βερνόν, τοῦ εἶπα, μένετε καιρὸ σ' αὐτὸ τὸν ἐφιαλτικὸ τόπο;

Ἐκεῖνος με κῦτταξε λίγο παραξενεμένος ποὺ ἀρχίζα τὴ συζήτη σὰς με μιὰ τόσοἀδιάκριτη ἐρώτησι. Ὡστόσο μ' ἀπάντησε ἀδιάφορα.

—Σωστὰ δέκα χρόνια. Ἀπὸ τὴ μέρα δηλαδὴ ποὺ ὁ πρῶτος ἱεραπόστολος ἔπεσε θύμα αὐτῶν τῶν ἀγριασθῶρων. Ἄ! Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῆς τὴ ἀναιδέησι ποὺ εἶνε. Γιὰ ἓνα ταῖγρο σὰς πολλοὺν τῆς γυναῖκα τους! Ὅλες διως ἡ γυναῖκες ἐδῶ πέρα ὑποφέρουν ἀπὸ τροϊαντικὲς ἀρρώστιας. Ἡ λέπρα εἶνε ἡ πιὸ συνηθισμένη ἀπ' αὐτῆς. Οἱ μαῦροι τοῦ Πέρ-Ζεντίλ εἶνε οἱ χειρότεροι κ' οἱ πιὸ ἐγκληματικοὶ Νέγκροι τῆς Ἀφρικῆς. Εἶνε οἱ μόνοι ποὺ τροφοδοτοῦν τὴ λεγέλινα τῶν ἔξων! Δὲν ἀκούει κανένας καὶ δὲν πιστεύουν ὅτι τίποτε. Ὅταν τὸς δαγκώσῃ κανένα φεῖδι στὴ ζουγκλά, δταν τραυματισθοῦν σὲ μιὰ συμπλοκὴ μεταξύ τους ἔρχονται γιὰ νὰ τοὺς γιατρέψω. Ἄν δοῦν ὅτι δὲν εἶναι ἀμέσως καλά ἀρχίζουν νὰ θαζοῦν πάνω στὶς πληγῆς τους τὰ φάρμακα τῶν μάγων τους. Τὶς περισσότερες φορὲς ἡ πλήρη κοκοφορμίζει κι' ἀναγκάζομαι γιὰ νὰ τοὺς γλυτώσω ἀπὸ τὸ θάνατο νὰ τοὺς κόψω τὸ χέρι ἢ τὸ πόδι τους.

Ζήτησα κατόπιν ἀπὸ τὸ δόκτορα νὰ μοῦ διηγηθῆ ἡρικὲς περιπέτειαίς σου με τὸς μαῦρους.

—Δὲν περνάει μέρα ποὺ νὰ μὴν ἔχω μαζί τους φασαρίες. Ἐτεῖ μποροῦ νὰ ἱκανοποιήσω τὴν περιέργεια σὰς, μοῦ ἀπάντησε.

Καὶ ἀποῦ κἀθῆσε καταγῆς, κοντὰ στὸ κρεβάτι μου, ἀρχισα νὰ μοῦ διηγηθῆται ἓνα σωρὸ συνισαστικῆς ἱστορίας, ἀπὸ τὶς ὁπότες θὰ σὰς ἀναφέρω τὴν πιὸ παράξενη.

—Ἐδῶ καὶ τρία χρόνια εἶχα ἐγκατασταθῆ, μοῦ εἶπε ὁ δόκτωρ, στὸ Περιγκόρ, ἓνα χωριὸ μέσα σὲ κατὰ ἀπαίσια τέλματα. Ἡ καλύβης τῶν μαῦρων ἦσαν φτιαγμένες πάνω σὲ πασσαλούς γιὰ νὰ ἐξέγουν ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ γιὰ νὰ προσφυλάγονται οἱ κἀτόκοί τους ἀπὸ τοὺς κροκοδείλους καὶ ἀπὸ τ' ἀγρία θηρία τῆς ζουγκλάς. Ἦσαν καμιὰ ἐκατοστὴ οἰκογένεια μαῦρων τόσο ἀδύνατοι, ποὺ μοιάζαν σὰν φαντάσματα. Οἱ πυρετοὶ τοὺς ἀποδεκάτιζαν καὶ τοὺς ἐξασθενούσαν. Κάθε νύκτα ἦταν ἰθύντο νὰ μὴν ἐξασπασθοῦν μέσα στὰ νερά διὸ τρεῖς ἀπ' αὐτούς. Οἱ κροκοδεῖλοι λοιπὸν ἐργάζονταν κοντὰ στοὺς πασσαλούς μὲ ὅλις θράδινιτῆ καὶ περιέμεναν τὴ λεία τους. Ὅταν ἓνας μαῦρος ἐξασπλημένος ἀπὸ τὸν πυρετὸ γκρεμιζόταν στὸ τέλμα νινάταν μιὰ τρομαχτικὴ πῦλῃ μετὰ τὸν αὐτὸν ἀποτρόπαιον ζῶνιν ποὺ ἔκανε τὶς καλύβης νὰ κουνινοῦναι δῶ κ' ἔκει. Ἐτοίμες νὰ γκοσινοῦν. Ὅλοι οἱ ἰθαγενεῖς ἀνοιζαν συγχρόνως νὰ οὐλοῦσαν κ' ἡ σπαραχτικῆς

κραυγῆς τῶν γυναικῶν μ' ἔκαναν κάθε τόσο νὰ πετάγομαι ἔντρομο ἀπὸ τὴν ἀλάρα μου. Καὶ τότε ἔβλεπα τὸ ἔξῃ ἀνατριχιαστικὸ θέαμα: Γιὰ νὰ ἡσυχάσουν τοὺς κροκοδείλους καὶ νὰ τοὺς... καλοπιάσουν νὰ μὴ γκρεμίσουν τὶς καλύβης τους, ἔρχιναν μέσα στὰ νερά τὰ μικρὰ παιδιὰ τους!

Χρειάσθηκα διὸ μῆνες γιὰ νὰ μπορέσω νὰ τοὺς δυναμώσω τὸν ὄργανισμὸ μ' ἐνέσεις κινῆσις καὶ νὰ τοὺς κάνω νὰ συνέλθουν. Ἐτεῖ τοὺς γλύτωσα ἀπὸ τὰ δόντια τῶν κροκοδείλων. Ἀρτὰ τὰ ζῶα διως εἶχαν συνηθίσει σ' αὐτὴ τὴν εὐκολὴ λεία τους κι' ὅπως εἶνε πονηρὰ μαζεύνονταν κάθε νύκτα κάτω ἀπὸ τὶς καλύβης καὶ κτυποῦσαν με τὶς ὀρές τοὺς πασσαλούς γιὰ νὰ τὶς γκρεμίσουν. Οἱ μαῦροι τότε γιὰ νὰ γλυτώσουν τὴν κάσπα-στροφή ἔρχιναν πάλι τὰ παιδιὰ τους στὸ τέλμα γιὰ νὰ τοὺς χορτάσουν! Ὅταν εἶδα ὅτι οὐτὴ ἡ φοβερῆς μου, οὐτὴ ἡ τιμωρίας μποροῦσαν νὰ τοὺς κάνουν νὰ σταματήσουν αὐτῆς τὶς ἀνατριχιαστικῆς ἀθροποθυσίαις, φώναζαν τὸν φύλαρχο τους καὶ τοῦ εἶπα:

—Γιὰ νὰ ἡσυχάσουν οἱ κροκοδεῖλοι πρέπει νὰ θυσιάσῃς τοὺς μάγους σου. Τὸ κρέας τους θὰ τοὺς χορτάσῃ γιὰ πολὺ καιρὸ. Πρὶν διως νὰ τοὺς ριξέτε στὸ νερὸ πρέπει νὰ τοὺς δώσω ἓνα φάρμακο ποὺ μοῦ ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεὸς τοῦ Δάσους.

Ἐκεῖνος ἔμεινε σκεπτικὸς. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι με φοβόταν ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ τοῦ ἔχρα σώσει τὸ διάδοχό του ἀπὸ τοὺς πυρετούς. Τέλος δέχθηκε τὴν πρότασί μου. Καὶ τ' ἄλλο θοῦδι δλη ἡ φυλὴ μαζεύτηκε σ' ἓνα ἔξωτο τῆς ζουγκλάς κοντὰ στὸ τέλμα, ἀναψε μιὰ τεράστια φωτιά κι' ἀρχισα νὰ χορεύω τοὺς ἐφιαλτικὸς χοροὺς τῆς. Οἱ μουσικοὶ τῆς φυλῆς κανόνιζαν τὸ ρυθμὸ αὐτῶν τῶν χορῶν κτυπώντας κομμένους κορμούς δένδρων ποὺ ἔθγαζαν ἓνα παράξενο καὶ μελαγχολικὸ ἦχο. Οἱ μάγοι δὲν εἶχαν φέρει καμιὰ ἀντίρρησι σ' αὐτὴ τὴν διαταγὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τους. Ζήτησαν μόνο νὰ πεθάνουν ὕστερ' ἀπὸ μιὰ δλονικία τελετῆ. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε εἶχε διοργανωθῆ αὐτὴ ἡ γιορτὴ μέσα στὴ ζουγκλά. Καθὼς μοῦ ἐξήγησε ὁ ἀρχηγός, ἤθελα νὰ ἐπιδείξουν δλη τὴ μαγικὴ τέχνη τους.

Καὶ πράγματι, αὐτοὶ οἱ μαῦροι μ' ἔκαναν ἄνοιξά διὰπλάτα τὰ μέτρα ἀπὸ τὴν κατάλληλῃ μου καὶ νὰ ἀσθραθῶ τῶσκεις ποὺ τοὺς θυσιάζα. Μὰ ἔπρεπε νὰ πεθάνουν, γιὰτὶ αὐτοὶ παρακνοῦσαν τοὺς ἰθαγενεῖς νὰ ριχνοῦν τὰ παιδιὰ τους στοὺς κροκοδείλους, γιὰ νὰ τοὺς ἡσυχάζουν! Ἦσαν τρεῖς ἀπαίσιοι γέροντι μετὰ μὲγάλους αἰδερῶνους κρικούς σ' αὐτὰ καὶ χαραγμένο θαθεῖα τὸ κάτω χέλιος τοῦ στόματος. Καθόντουσαν γονατιστοὶ μπροστὰ τὸν φύλαρχο καὶ κῦτταζαν σὰν ὑπνωτισμένοι τοὺς νεαροὺς πολεμιστὰς ποὺ χόρεαν κινώντας δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὰ ῥοπαλά τους. Ἐπειτα, δταν ἤρθε ἡ σειρά τους, φόρεσαν τὶς τρομαχτικῆς μάσκες τους, στολισθηκαν μ' ἓνα σωρὸ φτερά κι' ἀρχισαν νὰ στροβιλίζον μέχρι ποὺ ἔπτεσαν καταγῆς ἀνείσθητοι. Ἐμειναν ἔτσι ἀκίνητοι πάνω ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἐνὸ οἱ μουσικοὶ ἐξασκοῦθοῦσαν νὰ κτυποῦν σὰν δαιμονινοῦν τοὺς κορμούς τῶν δένδρων. Καὶ τότε μέσα στὸ ὄψο τοῦ φεγγαιοῦ εἶδα ἓνα παράξενο θέαμα ποὺ μ' ἔκανε ν' ἀνατριχιάσω.

Ἀπὸ τὰ σώματα τῶν μάγων θνήσκαν τρεῖς φαντάσματα, προνώρησαν ὡς τὴν πυρὰ, πέρασαν τὶς ὀλγές τῆς, πληροῦσαν τὶς νῆες γυναικῆς, τὶς ἔπασαν ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ τὶς τράθησαν στὰ πόδια τοῦ φυλάρχου. Ἐπειτα ἄρπαξαν ἓνα ὀσάλο καὶ τὶς κτύπησαν με τὸση δύναμι στὸ κεφάλι, ὡστε ἄκουσαν τὸ σπασίμο τοῦ κρανίου τους. Ἡ γυνάσκει, γοῆς νὰ θνήσκουν οὐτε μιὰ καρσὴν, κουλῆπτικαν ἀνιδύνατες στὸ γῶσι. Τὰ σατὰπιαστὰ ἔσαν ἄρισταν κητῆτιν στὰ σώματα τῶν ἰθύνων. Εἶθα τότε αὐτοὺς τοὺς τρεῖς νέους νὰ συνένωνται, νὰ ἐξασκοῦθοῦν τὸν ἐφιαλτικὸ γοῦό τους καὶ κατόπιν νὰ παίνοῦν τὶς σκοτωμένες γυναικῆς στὰ νέρια τους καὶ νὰ πηδοῦν πάνω στὴν πυρὰ. Ἡ φωτιὰ ἔσθῃσε ἀμέσως. Στὴ θέ-

Μάγος τοῦ Περιγκόρ

σι της άρχισε να κυλά άργά ένα ποτάμι! Οι μάγοι κ' ή γυναίκες είχαν εξαφανισθή. Οι θάνατοι ούραζαν γύρω μου κι' είχαν σκεπάσει το πρόσωπό τους με τ' άγρια τους. 'Ο φύλαρχος την ίδια στιγμή προχώρησε ως τον ποταμό και φώναξε τρεις φορές τ' όνόματά των μάγων. Μέσα από τ' νερά έβγα να βγαίνουν τώρα οι παράδοξοι γέροι, χωρίς πια τ' ή γυναίκες, ενώ ο ποταμός χανόταν πάλι από τ' μάτια μας. 'Ο άρχηγός τους κτύπησε δυνατά με τ' ξύλινο σκήπτρο του στο μέτωπο, γιά να δείξει ότι ήταν ευχαριστημένος άπ' αυτή τ' μαγική επίδειξη τους κι' έπειτα τους ώδήγησε μπροστά μου.

—Πί έγιναν ή τρεις γυναίκες; φώναξα νοιώθοντας ότι θά χάσω τ' μυαλό μου άπ' αυτά τ' παράδοξα πράγματα που είχα δει. Οι μάγοι σήκωσαν άργά τ' χέρι τους και μου έδειξαν την πρώτη θέση, στην όποία είχαν σταθή αυτές ή θάνατες πριν άρχισή ή παράδοξη Ιεροτελεστία. Ήταν πάλι εκεί πέρα ζωντανές και χωρίς τίποτε να φανερώνη τ' μαρτύρια που είχαν ύποφέρει δώ και λίγη ώρα.

'Η στιγμή ήταν πάρα πολύ κρίσιμη γιά μένα. 'Αν έδειχνα ότι είχα φοβηθή από τ' μαγείες αυτών των παράδοξων γέροντων και δέν πραγματοποιούσα την έντολή του... Θεού του Δάσους, κατάλαβα ότι θά πλήθωνα με τ' ζωή μου τ' ή δειλία μου. Συγκρατώντας λοιπόν όσο μπορούσα τόν τρόμο μου, είπα στον φύλαρχο:

—'Εμπρός, άς οδηγήσουμε αυτούς τους Ιερούς ανθρώπους στο τέλμα.

Και προχώρησα πρώτος γιά να τους δείξω τ' μέρος άπ' όπου θά τους έβρισκαν στά νερά. 'Ολη ή φυλή ή ακολουθήσε φωνάζοντας δαιμονισμένα. Οι κροκόδειλοι, όπως κάθε νύχτα, έτοι κι' άπόψε είχαν μαζευθή κάτω από τ'ς καλύβες. Οι μάγοι με καταπληκτική ψυχοαίμια έπαισαν μόνοι τους στο τέλμα, άφοδ ήπιαν ένα δραστηκό δηλητήριο που τους έδασα. Έβγα τους κροκοδείλους να τους άρπάξουν κι' άκουσα τόν άσπαστο κρότο που έκαναν ή υασαλόξες τους καθώς έσπασαν τ' κόκκαλά τους. 'Επειτα όλα θυθίστηκαν πάλι μέσα στην άπόλυτη σιωπή τ'ς ζούγκλας.

Τρέμοντας από τ' φόβο μου γύρισα στην καλύβα μου, μά δέν μπόρεσα να κοιμηθώ. Βέβαια όσο είχα δει δέν ήσαν τίποτ' άλλο από μία βασανική ύποβολή αυτών των τριών μάγων, αλλά ήσαν τόσο παράδοξα, που μου είχαν παρήξει τ' νεύρα. Παθαίνοντας ώστόσο τους μόνους, είχα σάσει τ' παιδιά τών Ιθαγενών από τόν πόνό φρικιαστικό θάνατο. Οι υασούσι του Περιγκόρ δέν τ' ξανάριζαν πια στο τέλμα γιά να ήσουν τον τους κροκοδείλους. Μά τ' πόνό παρόδοξο ήταν ότι αυτά τ' άπασιασιν ζώα δέν τους ξαναενόησαν. Μήπως άραγε ήταν κι' αυτό κάμια μανεία τών άπασιών γέροντων; Αυτό δέν μπόρεσα ποτέ να τ' εξακριβώσω. 'Αντετα όμως από λίγο καιρό έβρινα από τ' Περινγκόρ κ' ήρθα έδω πίσω. Αποθούμενος μήπως πάλι διαμείνει τών νέων υάνων τ'ς φυλής και πληρώσω με τ' ζωή μου τ'ς ύπηρεσίες που είχα προσφέρει στο φύλαρχό τους!

Και τότε, μου είπε τελειώνοντας την διήγησή του ο δόκτωρ Βερνάν, πρέπει να ήμινάσαι. 'Ισως έναυσ άσυνα να σου ήμινθ' αυτή την προπέτειά υου γιαι σε έλέπω τραναυμένο. 'Ηβελαι όμως να σε προστομάσω λίγο νιά τ' παρόδοξα πράγματα που ένευ να συνατήσω στο ταξέδι σου. 'Η 'Ασοική έχει ένα π' ήθος υυστηρίου. 'Εν άπ' αυτά είχε κ' ή υανείες τών υασών. Θά ήμινον εύτυνης αν υποπόησε δού να διεωτήσε τ' υυστηρίό τους. Και υ' σ' αυτά τ' εινονικά λόγια έφυγε από τ' σκηνή μου ξενούτας να με καλινυτήσιν.

'Ο δόκτωρ Βερνάν ήταν από τούς π'σπεύρονους Αξιωματικούς τ'ς Αμερικανής τ'ν Έναυσ που συνήτασα σ' αυτό τ' ταξέδι υου από τ' Μαύρη 'Ηπειρο.

ΖΩΡΖ ΣΙΜΕΝΟΝ

ΠΑΝΣΕΛΣΕΣ

"Άκουσε προσεγνικά τ' λέει ή καθ'ύνα. 'Η κούβεντα και κρύβει και φανερώνη τ' χαρακτήρα του ανθρώπου.

Λατίνος συ γ γ ρ α φ ε υ ς

"Όποιος μπορεί να ύπομείνη τ' πάντα υπορεεί και τ' πάντα να κάνη.

"Ενώτε ή κακ'ία εινε αυτή ή άρετή πεινωθ' ασκα ή λαγνεία εινε ο άγνός έρωσ ένθεδυμένος σ'ολλην άπελπίσας.

"Όστις δέν άγαπά κανένα εινε τ' χειριστον των θηρίων.

Δ. Παπαρρηγόπουλος

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Πρό έτων στη Νέα 'Υόρκη ο Όκωσ Ούλλινσον και Σια έβαλε την έξής φωτεινή ρελάμα, που ανατάισε επί άρκετές ώρες την πόλη: 'Ε'Ο πρόεδρος τών 'Ηνωμένων Πολιτειών άπέθανε. 'Όσοι όμως πλησίαζαν ταφάμενοι από αυτή την είδηση, διάβαζαν όλόκληρη τ' ρελάμα ως έξης: 'Ε'Ο πρόεδρος τών 'Ηνωμένων Πολιτειών δέν άπέθανε έκ του ψύχους, διότι άγόρασε παλτό από μάς!

Τί συνάδωνε; 'Αλλοίστατα, ή ύπογραμμισμένες λέξεις ήσαν με ακρότερα φωτεινά γράμματα και δέν φαντόντουσαν από μακριά!

Το χρόν συντελεί τ'ς γονιμοποιήσι του έδάφους, γιαι, έσως και ή ώμίχλη, έχει στά συστατικά του άρκετή ποσότητα άμμιονιακών άλάτων.

Το κοχχίλιο 'Ανομούρα, που βόσκειται στάς νήσους Χιλδα τ'ς Νοτίου 'Αμερικής, εινε αλάνθαστο βαρόμετρο: "Όταν έπιναίετ' Ήμερασια και καλυσ καρός, τ' κέλυφος του εινε άσπρο, όταν όμως ο καιρός εινε ύγρός, σκεπάζ'ται από κόκκινα στίγματα, κ' όταν πρόκειται να βρέξει γίνεται κατακόκκινο.

Τό 1800 ο πληθυσμός όλόκληρης τ'ς Εύρώπης άνερχόταν σε 175 εκατομμύρια, τ' 1830 σε 216 εκατομμύρια, τ' 1860 σε 289 εκατομμύρια, τ' 1880 σε 331 εκατομμύρια και τ' 1888 σε 350 εκατομμύρια. Ήμερα ύπερβαίνει τ' 600 εκατομμύρια.

Το ψυχρότερο μέρος τ'ς Γης, τ' κατοικημένο έννοιατα, εινε τ' Β.αρχο άνοχή τ'ς έπαρχίας 'Ιρνούσκης, στη Σιβηρία. 'Εχει 190 κατοίκους και ή θερμοκρασία κατά τόν χειμώνα φτάνη στους 80 βαθμούς Κελσίου ύπό τ' υην'!

Τό 1889 το ύποβύθιο τ'ς έρημου λειτουργήσε κατά τ' 1889 και συνέδισε τ'ς πόλεις Μπλουένος, 'Αλτορες και Μοντεβιδεο τ'ς Νοτίου 'Αμερικής.

'Ο είνεγνωστος Βραζιλιάνος καρπός είναντζε, άπό τόν όποιο κατασκευάζεται και τ' όνομά του ήδύποτο, εινε γιά πρώτη φορά γνωστός στην Εύρώπη από τόν Γάλλο έξερευνητή Ζαν Λεφου, κατά τ' 1556.

'Η λεπτότερος τριχίς τ'ς ανθρώπινης κόμης εινε ή ξανθή. Κατόν έρχονται ή μαύρη, που εινε κάπως παχύτερη, έπειτα ή κατανέη και τέλος, ή πιο παχέια, εινε ή κόκκινη.

Κατά τόν δόκτωρα Βικέντιο Τασνάρι, του Παυελ στήμους τ'ς Πίσσης, στην 'Ιταλία, ο καπνός έχει ισχυρές απολυμαντικές ιδιότητες, π'σ πάντων στά μακροβία του τύπου, τ'ς χολέρας και τ'ς πλευροπονυμίας.

Πόσο μικρά εινε τ' άτομα τ'ς ύλης; 'Ας δοήμε: Στά κεφάλι ένός μικρού σπηθασιμένου καρφο ύπαρχουν 8 έξάς εκατομμύρια άτομα, δηλαδή με αριθμό: 8.000.000.000.000.000.000

"Αν κάθε δεντροέλεπτο άγαρούσε από ένα δισκατομμύριο άτομα (δηλαδή από χίλια εκατομμύρια), θα χρειασούθον 253 χιλιάδες χρόνια γιά να τελειώση ο όγκος του καρφοκεφαλού!!..

Σε πολλά μέρη τ'ς Γερμανίας, όπου τ' έδαφος εινε όρεινό, βραχώδες κ' όλισθηρό, χρησιμοποιούν γιά τ' τελάματα των Ισπανών και των ήμίνων πέ'αλα από πεπαιμένο χάρτι. Δέν εινε βέβαια μεγάλη διαρκεία τ' τελάτα αυτά, εινε όμως πολύ φτηνά και τ' μόνα κατάλληλα γιά τ'ς περιπτώσεις αυτές.

Οι έρηθροδερμοι τ'ς φύλης τών 'Οττομάχων, εινε οι μόνοι αυτόχθονες τ'ς 'Αμερικής που τρώνε...χόμα. Πραγματικά, ένα κομμάτι του έδάφους τ'ς περσικής των έχει χόμα τόσο λιπαρό, ώστε και νόστιμο εινε και θρεπτικές ουσίες έχει. Τόν χειμώνα, που ή βροχή τ'ς Βασοταίνης, χρησιμοποιούν παξέμαδια (τούδλα σαστά!), τ' όποια ψήνουν από τ' καλοκαιρί.

Οι Ρομάνοι του όρους Γάινα, τμήματος τών Καρπαθίων όρέων, έχουν τ' έξης περιγωγή έθιμο: Κάθε χρόνο, κατά την ήμερα τ'ς δογ'της του 'Αποστόλου Πέτρου, ένεργουν μεγάλη έμποροαλληγυρία... υυφάδων: ή Κάθε κοπέλλα τ'ς πατριεάς δηλαδή, παίρνει όλη την προίκα τ'ς μαζ'—οικακά σκετή, ένδύματα κλπ.—και πηγαίνει στην όρισμένη μεγάλη κοιλιά, όπου μαζώνονται κ' ή άλλες κοπέλλες τών πέριξ χωριών. Οι ύποψήσιοι γαμπροί τριγυρίζουν, τ'ς έξετάζουν και παζαρεύουν την προίκα τους με τόν υελείο τ'ς νύφης. Κ' όταν τ' συνιοκεία κλείσει στο πόδι, αλλάζουν επί τόπου ένα χρυσοκέννητο μαντήλι — αντί δαχτυλιδιού — γιά άρραδώνα.

